

B
L
O
E
S
E
M

Liggend op de bank keek ik uit het raam. Achter in de tuin zag ik de Amelanchier laevis Ballerina, ofwel de Krentenboom. Een heel gewone boom, onkruid bijna, die in het voorjaar kort maar uitbundig bloeit. Een briesje bracht de takken in beweging. De lucht was blauw, het licht speelde met de bladeren. Ik hoorde binnen niets, maar ik kon me er een zacht geritsel bij voorstellen. De omlijsting van het kozijn gaf de indruk van een schilderij.

Ik dacht aan het schilderij met de amandelbloesem van Van Gogh. Misschien keek Van Gogh thuis, languit op de bank ook eens toevallig uit het raam en bleef ook zijn blik haken aan de witte bloesem tegen de blauwe lucht. Omkaderde momentopnames lijken meer betekenis te hebben dan het overal om ons heen bewegende leven van het moment. De werkelijkheid is vrijwel altijd mooier dan een plaatje, toch schieten we ze steeds weer opnieuw; een stuntelige maar oprechte ode aan de schoonheid van de schepping. De mooiste bloesemboom die ik zelf ooit heb geschoten stond in een dorpje aan de Moezel, naast een wit kapelletje op een heuvel. Vanaf het bankje bij de boom keek ik uit over de rivier; zachte wind en warme zon maakten het moment af. Alles viel samen in één ogenblik van totale schoonheid.

Ik en Van Gogh, ofwel de toevallige, bevallige pracht van het dagelijks leven.

Marjolijn Sengers, 29 april 2018